

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.

1. Maichangues De medicamentis stomachicis 1704
2. Maichangues De pleuritide 1705
3. Mader De commotione cerebri 1774
4. Marbach De febris tertiana intermittente 1722
5. Marbach De venae sectionis in variolis necessitate 1749
6. Marchand. De cordialgia flatulenta 1754
7. Martensen De amputatione per incisionem. 1783.
8. Martin De Chorea S. Viti. 1730
9. Martin Circa leivium sanguinis 1775
10. Mares De erroribus obstetricum 1776
11. Mayer De siti 1722
12. Merkel De labyrinthiacis contentis 1777
13. Melzer De hernia crurali incarcerata 1769.
14. Mentzer De venae sectionis in purpura urticae 1744
15. Mergitetus De pira
16. Mertens Vulnus pectoris cordis. Siphragmat et arterum etc 1758
17. Metzger De argilla 1765
18. Meyer De aurium ceramine 1764
19. Meyer De partu difficile et laborioso etc 1777
20. Meyer De fistula ani 1776
21. Meyer De strangulationibus intestinorum in cavo abdomen. 1776

I. N. J.
DISSERTATIO INAUGURALIS
MEDICA
DE

P I C A,

QUAM

Adspirante Divini Numinis Gratia,
AUTHORITATE atque DECRETO

GRATIOSÆ FACULTATIS
MEDICÆ

IN ILLUSTRISSIMA ac CELEBERRIMA
ACADEMIA PATRIA

Pro

Summis in Arte Medica Honoribus
& Privilegiis Doctoralibus

rite consequendis

Solemni atq; placido Eruditorum Examine

subjicit

AUGUSTUS FRIDERICUS MERGILETUS,

Argentoratensis.

Die 31. Mensis Martij M DCC L.

Horis Locoque consuevis.

ARGENTORATI,

Typis JOHANNIS FRIDERICI SPOOL,

GRATIOSO.
LIBERALITATIS. LEGATI.
OTTONIANI.
DIRIBITORUM. COLLEGIO.
VIRIS.
MAGNIFICENTIA. NOBILITATE.
AMPLITUDE. REVERENDA. DIGNITATE.
PRUDENTIA. EXPERIENTIA. CLARITATE.
AUTHORITATE. GRAVISSIMIS.
DOMINIS. MOECENATIBUS.
PATRONIS. EVERGETIS. FAUTORIBUS.
ET. PROMOTORIBUS.
ÆTATEM. COLENDISSIMIS.
OB. FAVOREM. ET. BENEFICENTIAM.
HACTENUS. EXHIBITAM.
GRATI. ANIMI. SIGNIFICATIONEM,
NEC. NON. GRATIÆ. REFERENDÆ. PIGNUS.
INSCRIPTIONE.
HUJUS. INAUGURALIS. DISSERTATIONIS.
CUM. VOTO.
OMNIGENÆ. PROSPERITATIS.
TESTATUR. ET. OFFERT.
AUGUSTUS. FRIDERICUS. MERGILETUS.

VIRO JUVENI

Nobiliss. & Praecellentiss.

AVGVSTO FRIDERICO MERGILETO,
Medic. Candid. digniss.

GEORGIVS FRANCVS de FRANKENAV,
S.R.I. Eqv. Caesar. Palat. Comes, Consil. Justitiae
& Archiater Regius

S. P. D.

*Q*vingue supra triginta facile labuntur anni, ὡς Φιλτατῆς
Πατρὸς Ἰατρῶν, ubi perillustre Illustrissimi ARGENTORA-
TI Lyceum me artis salutiferae fovebat alumnum, & e
manu τῆς πάλου MELCHIORIS SEBIZII, alterius illius
Germaniae Galeni, Viri aequae candidissimi atque doctis-
simi, dibaphum mihi & ἀξιόλογα tribuebat Doctoris medi-
ci. Haud ingloriam artem tum faciebant Sebizii, Salz-
manni, Kueferi, Bezac, Seuberti, Meieri, Erharti,
Schillingii, Espichii, Dinckelii, Juntac, Mappi.
Postremus hic e prioribus salus superstes

--- vitali vescitur aura,

nunc Reip. Archiater cluit, & choragus est catus medici
splendidissimus, quem Numen sospitet immortale quam
diutissime cum reliquis artis nostrae Atlantibus Scheidtiis,
Boecleris, Sebiziis, & aliis artis sacrae mystis feli-
cissimis; quorum consiliis, DEO auspice, salus conserve-
tur publica & restituatur! In hoc sane prae multis aliis

A 2

prae-

praesigne semper fuit ARGENTORATUM [nomen
mibi aeternum dulcissimum ac altera patria!] ut al-
ret omnium scientiarum & artium magistros praeclearissi-
mos, immo incomparabiles, quorum si nomina & nume-
rum inire vellem, citius expedirem

--- --- calidas Libyae sitientis harenas:
Aut ubi navigiis violentior incidit eurus
Nossem quot Foniij veniant ad litora fluctus;

quam tot illustres Heroas, qui inde velut ex equo dura-
teo prodierunt, & collustrarunt omnem terram!

Te igitur, Clarissime MERGILETE, ter felicem,
Te terque quaterque beatum praedico, cui contigit non
solum ortum ducere e loco tam illustri, sed artibus bonis
ibi innutriti, & pendere ab ore Virorum per orbem cele-
leberrimorum! Macte hac virtute Tua & adorea, &
quam cepisti, pertexere perge, telam nobilissimam! Sic
DEO T. O. M. servies & Patriae dulcissimae! Sic solatio
eris Parenti, seni septuagenario, mihiqve à tot annis in-
fucatae necessitudinis nexu conjunctissimo! Sic ornamen-
to eris Familiae clarissimae! Sic placebis omnibus bonis!
Sic complacebis mihi, qui plus quam paterno Te prose-
quor affectu! Eppword! Scribo Hafniae Danorum in Sialan-
dia III, Eid. Septembr. aer. vulg. cc. lxxc.

Σὺν τῇ Θεᾷ!

DE PICA.

CAP. I.

Definitionem nominalem exponit.

Icut legitima res, quæ Medicæ considerationis sunt, pertractandi methodus, monente Galeno Lib. μεθόδου θεωρητικῆς c. 5. quando dicit: Ὅτι πάντων ζήσεων εἰς λόγον χρεὶ μέλαλα μετέπειθε τὸ ὄνομα, nominis ante omnia rationem postulat; ita in præsentiarum nos quoque de ea sollicitos esse convenit, ut eo facilius notitia hujus ad intimiorem rei cognitionem perveniamus. Unde, antequam rem ipsam aggrediar, de affectus nostri Onomatologia, nonnulla præmittere constitui. Absolvitur autem illa Etymologia, Synonymia & Homonymia.

Etymologiam quod attinet, dicitur malum hoc Pica, Græc. *πίκα*, suamque denominationem vulgaris notitiæ avi acceptam referre à nonnullis creditur. Quare autem ita appellitur, variæ Autorum sunt sententiæ, & certo non constat, quare idem nomen tam diversis rebus datum. Quidam enim propterea

A 3 affe-

(41)

affectum hunc Picam dictum opinantur, quod avis hæc vel eodem malo laboret; vel quod, uti ista diversorum colorum pennis prædita est, sibi que non concolor, & modo his, modo istis arboribus insidet, variisque ciborum generibus delectatur, ita hoc symptomate laborantes varias res appetant. Quidam etiam ^{ἀπὸ τῆς κιστῆς}, ab hedera, denominare conantur, quoniam sese variis plantis, arboribus, & parietibus, pro ut occurrunt, implicat; & hoc morbo vexati varias quoque res appetere ac ingerere solent. Imo varias alias, prioribus hæc forsitan probabiliore, si mihi nunc Critici vices subire animus esset, derivationes proferre possem, (v. g. à ^{πείνη} i. e. conatus, quia scilicet in Pica adest conatus animi, quo impense in rem desideratam feruntur. Vel à ^{πείνα}, fames, vel esuritus, non quod malum hoc sola fame sese exerat, sed quod quemcunque appetitum famis sitive nomine synecdochice exprimere non insolens sit. Vel à ^{πείρω}, carmino, carpo, quia certum & nonnunquam vetitum noxiumque subiectum carpere laborant. Vel denique ab ^{πίνα}, quo vocabulo indigitatur vehemens motus: quoniam in quacunq; Pica, qualis nobis præ manibus est, animi quidam motus adest, non ordinarius & naturalis, sed vehemens & præternaturalis.) Quoniam autem mihi persuasum est, vocabulum *Pica* esse æquivocum à casu, præcipue cum nulla vera, si à fortuita impositione recedamus, nominis hujus ratio excogitari possit, cur una eademque hæc vox rebus significatione tam longe diversis tributa sit. Prolixus nunc, an affectus noster melius à Pica ave, an vero ab hedera similitudine desumpta, an vero ab hoc vel illo vocabulo

Io derivetur, non inquiram. His itaque missis ad
Synonymiam me converto.

Synonymiam si spectemus; nominatur hic affe-
ctus Picatio, Malacia, Citta, Cittosa passio, item Cirtosa
tantum. Græcè, *κίττα, μαλακία, κίττοσις*. Germanice,
das Gelusten/ Begierde ungewöhnlicher Speise/ der
Schwanzern Weiber Gelust/ quod prægnantibus ma-
xime familiaris.

Quoad Homonymiam Picæ vox sumitur 1. pro
ave, Germanice dicta *Uelster* oder *Uzel* 2. pro tali affe-
ctu, uti postea definietur, & in differentiis tradetur.
Hoc sensu iterum varie accipitur, & vel late patet,
quatenus inexplebilem & insatiabilem rerum escu-
lentarum potulentarumve concupiscentiam deno-
tat, qualis v.g. est in Bulimo & Appetentia canina.
Vel stricte, prout absurdorum, concoctu difficilimo-
rum, minusque in substantiam corporis convertibili-
lium, appetitum indigitat; quique tam adultis, quam
juvenibus, tam sexui masculino, quam foeminino,
communis esse solet. Vel denique strictissime, qua-
tenus nimirum prægnantibus, ad res non qualitate sed
quantitate peccantes, inclinantibus præcipue compe-
tit. Nos autem, acceptione priori & posteriori se-
posita, mediam hic retinemus.

CAP. II.

Definitionem realem considerat.

Onomatologiæ cum nos satisfacisse existimemus;
ad ipsam affectus nostri definitionem realem
traden-

tradendam, pro tenui nostro captu, nos convertemus.

Est itaque Pica Symptoma actionis ventriculi atque partium, quæ Phantasiæ inferviunt, læsæ, depravatæ, cum rerum absurdarum, infuetarum & insolitarum appetentia conjunctum, ex fermento ventriculi plus minusve corrupto, & phantasia quacunque ratione vitiata, ortum ducens.

Genus in hac definitione diximus esse Symptoma. Quoniam autem Symptomata triplicis sunt generis, Actionis nimirum læsæ, Excretorum & Retentorum, Qualitatis denique mutatæ, ad horum primum, nempe Actionem læsam; & cum hæc iterum in actiones abolitas, diminutas & depravatas distingui soleat, ad depravatas, quia fermentum ventriculi & phantasia omnia vitiosè atque aliter quam debebant, peragunt, retulimus. Ex quibus dictis simul elucefcit, à morbo atque causâ morbifica distinctum esse affectum.

CAP. III.

Subjectum proponit.

Subjectum seu pars affecta, secundum communem opinionem, dicitur esse ventriculus, & quidem sinistrum ejus orificium seu superius, ob plexum nervum, admodum sensibile, ibi situm, unde etiam consensum facile cum toto systemate nervoso habet. Si autem accuratior affectus nostri examinatio instituat, non citra rationem patebit, distinctas esse partes affectas, Cum autem impossibile sit, ut comprehendatur

datur id, quod est p. n., nisi prius cognoscatur quale sit id, quod est s. n., ideoque non abs re fore existimavi, quædam de appetitu animali, antequam ad ulteriorem tractationem pedem promoveam, præmittere.

Fit autem appetitus in statu naturali, quando lympha digestrix, seu fermentum ventriculi, ex crustæ villosæ numerosissimis glandulis annnatis Anatomicis dictis exstillans, sua acrimonia salina, ventriculi tunicam internam, præcipue autem sinistrum ejus orificium blande titillat atque vellicat, qui motus à fermento introductus, mediantibus spiritibus animalibus per fibrillas cerebro postmodum communicatus, appetentiam generat animalem. Si autem fermentum hoc particulis magis quam par acrioribus, sive acerbis, sive austeris, sive falsis, sive quocunque modo exprimere velis, scatet, solito quoque majorem & vehementiorem in tunica nervosa vellicationem excitat, spiritusque contentos exagitat, unde concitati veloci admodum impetu moventur, & animus ex isto motu insolito de cibis capessendis avidius cogitat.

Ex quibus dictis, præter ventriculi Phantasiæ quoque actiones læsas esse, etiam exinde colligimus, quod ad rem aliquam tanquam bonam appetendam, vel malam fugiendam, certum requiratur iudicium, quod revera in nulla alia corporis nostri parte residet atque quærendum, quam in cerebro. Hinc, sicut in statu naturali non ventriculus, etiamsi bene constitutus, non ejusdem fermentum laudabile, sed phantasia appetitum modo ad has, modo ad istas res determinat; ita quoque cum corpore humano p. n. constituto comparatum esse existimandum est. Imo mulierculæ in-

B

pri-

primis gravidæ interdum solo intuitu vel commemoratione, ventriculo plane in fonte & innoxio, in diversas res, uti quotidiana exempla declarant, feruntur.

Quod porro non solummodo motus spirituum inordinatus atque insolitus, sed etiam sanguinis circulatorius satis testatur. Tempore enim suppressionis mensium, sive in gravidis, sive in non gravidis, sanguis menstruali fermentatione agitatus, ad uterum delatus, & tanquam excernendus per modo dictam fermentationem à reliqua massa sanguinea separatus, singularem quandam proprietatem & alterationem, circa vasa uterina acquirit; si vero ob varias quascunque causas erumpere non potest, subsistit, donec paulatim iterum revehatur ad cor. Quatenus postmodum talis sanguis, vitioso & peregrino caractere inquinatus, cum reliquo sanguine commistus, multumque alteratus, ex sinistro cordis ventriculo scaturiens, principium sui motus à solo cordis impulsu recipit, & per unum atque simplicem arteriæ magnæ truncum ad superiora æque ac inferiora propellitur, eatenus una eademque materia & spirituum animalium & fermenti ventriculi existit.

Cujus asserti veritatem, res à picantibus appetitæ, quæ neque in esculentorum usum cedere, neque horum loco ingeri potuerunt, ulterius confirmant, ansamque firmiter nobis persuadendi præbent; uti exemplum de virgine picante apud Salmuth. C.2. obs.63. prostat, quæ magno cum delectamento odorem librorum vetustate contractum, alias naribus non jucundum, per integros dies inspiravit. Sic alia apud Borell. Cent.4. Obs.2, eodem hoc affectu laborans, corii calcea-

calceamentorumq; usu attritorum odorem tetrum ac foetidissimum rebus suavissimis maximeque fragrantibus anteposuit. Observationum itidem Scriptores passim testantur, res alias maxime insipidas atque sordidas, pro valde sapidis minusque sordidis habitas fuisse; quales v. g. historias videmus in Borell. l. c., ubi exemplum habet de virgine Pica laborante, cujus palato stercora humana adeo arridebant, ut etiam cum aviditate devorarit. In Salmuth. C. 2. Obs. 62. qui nobis virginem hoc malo correptam, res candidas, praecipue cerussam & calcem deglutientem, postmodum eas dulcedine maxime praeditas pronunciantem, sistit. Phantasiam denique affectam esse, ex mirabilis istius picæ observationibus elucescit, quæ mulierem ad venti exsuctionem intra folles contenti adiegit; aliam vero, ut carbonum fossilium pedibus in partes minutas comminutorum crepitum atque fragorem affectaret, sonumque istum, omnibus aliis rebus posthabitis, auribus valde gratum judicaret, instigavit. Uti hac de re prolixius videre est in Act. Soc. Reg. Volum. 1. pag. 447. Secundum Ettmüllerum in Colleg. Pract. pag. 49. Ex quibus omnibus observationibus non ventriculorum tantum affectum esse, sed & phantasiam errorem evidenter colligimus, & plurimis in super aliis consimilibus exemplis, si temporis & instituti ratio permitteret, demonstrari posset.

CAP. IV.

Circa Causas versatur.

Cum Medicis, ut morborum essentiam plenius exhaeriant, illorum causæ accuratius perscrutandæ

veniant, nulliusque rei accuratam cognitionem, sine causarum notitia, nancisci possint; ideoque quantum fieri potest, breviter causarum genera perlustrabimus.

CAUSA itaque PROXIMA & IMMEDIATA affectus nostri in spiritibus animalibus vitiatis, vel vitiose motis, phantasiæ munia turbantibus, consistit.

CAUSA MEDIATA PROXIMIOR est fermentum ventriculi alteratum & depravatum, tam ab ipsis alimentis corruptis, medicamentis, & venenis; quam à diversis sexum præcipue muliebrem suppressa vacuatione menstrua infestantibus humoribus, inexplicabili quodam modo ad res inconsumetas & absurdas ingerendas, impellens.

Omnia præterea illa, quæ assumptorum indolem in ventriculo corrumpere apta nata sunt, ad causas remotiores constituendas concurrere possunt.

Pertinet huc ex NATURALIBUS Temperamentum, in primis quidem melancholicum sic dictum, quod ad procreandos tartarcos atque terrestres humores maxime aptum. Etenim quorum corpora tali temperamento prædita sunt, variis obstructionibus, sive mensium, sive hæmorrhoidum &c. tentantur, hinc facili negotio ejusmodi retenti humores, in & cum sanguine ad ventriculum delati, concurrente insimul saliva, picam inferre possunt. Reliquis interim temperamentis non exclusis. Sexum utrumque huic symptomati obnoxium præter observationes, quotidiana exempla passim declarant. Sexus tamen muliebris virili magis hoc malo corripitur; omnium tamen frequentissime prægnantes, quippe quarum humores ad cacochymia naturam accedunt, *κισσώδεις* fiunt. Ætas etiam

etiam omnis huc pertinet, ubi iterum præ reliquis pueri frequentius decumbunt, ob voracitatem & chylicificationem læsam, appetitus vigorem, ac iudicii imbecillitatem. Multum etiam dispositio hæreditaria contribuit, qua femina à parentibus vel lue venerea, vel scorbuto, vel melancholia &c. laborantibus in prolem propagantur.

EX NON NATURALIBUS Aër pro volatilifatione ac resolutione sanguinis maxime necessarius, particulis heterogeneis & miasmatis noxiis imprægnatus, quem non tantum continuo inspiramus, simulque salivæ & alimentis permistum deglutimus, sed etiam ulterius præter hancce cum corpore nostro communio- nem, quatenus id ambit, insigniter calorem concen- trando, poros cutis occludendo, insensilemque tran- spirationem prohibendo, alterare & ad hunc morbum disponere potest.

Multum porro prava victus ratio contribuit, quæ sive in quantitate, sive in qualitate, assumendi modo, & tempore peccet, varios crudos humores producit. Pec- catur autem inquantitate, quando alimenta copiosè larga manu ingeruntur, hinc ventriculus nimio opere distenditur, & non solù ob impeditam contractionem, sed etiam lymphæ digestricis insufficientiam, quæ de- terminatam activitatem habet, ultra quam non agit, of- ficio suo rite fungi non potest. Quod non solum con- stat ex Hipp. Sect. II. aph. 17. "Οὐκ ἂν τροφή παραφύσιν πλεῖων ἐσέλθῃ, τῷτο νόσον ποίει. Ubi *cibus præter naturam copiosior ingressus fuerit, id morbum facit.* Et Sect. I. aph. 4. καὶ γὰρ αἱ πληρώσεις αἰετὸ ἐγκαλὸν ἀφενεῖναι, χαλεπαῖ. *Reple- tiones ad extremum progressæ, difficiles sunt.* Sed etiam

quotidiana experientia confirmat, cibos crudiores & copiosiores negotium facessere ventriculo ejusque fermento, hinc particulæ alimentariæ non prompte evolvuntur, sed excrementitiæ relinquuntur. In qualitate vitium committitur, quando assumpta sunt cruda, viscida, atque solida, ut à ventriculo digeri non possint, facile putrescentia, minus ætati, sexui, & consuetudini convenientia, aut ventriculo prorsus ingrata ac inimica. Assumendi modo erramus in nimia ciborum varietate, si modo dulcia, modo acida, modo calida, modo frigida assumimus, quæ omnia ingentes afferunt noxas; quo simpliciora enim alimenta, eo utiliora. Circa esculentorum tandem assumptionem error committitur, si tempus legitimum non observetur, & prioribus nondum concoctis nova subinde alimenta superingerantur, quod certe citra sanitatis dispendium fieri nequit; qualis enim cibus, talis chylus, qualis chylus, talis sanguis, qualis sanguis, tale fermentum, quale fermentum, talis iterum chylus. Cæterum, quamvis affectus noster non æque frequens sit quoad potulenta, quam quoad esculenta, idque ob ciborum, quibus in statu naturali vescimur, genera potiora; idem tamen judicium de iis, quantitate, qualitate, assumendi modo & tempore peccantibus, ferendum.

Somnus, vigilia, utraq; modum excedentia, secundum Hipp. pronunciatum *Sect. VII. aph. 71. morbus*; quia longior somnus crudorum humorum coacervationem, & excrementorum retentionem causatur, sanguinemque impurum, spiritus autem torpidos reddit, ex vigiliis autem nimis virium defectus oritur, quod enim alterna requie caret, non est durabile.

Motus

Motus præcipue intempeſtively inſtituti fœcundi morborum parentes ſunt, quia coctionem impediunt, chylum crudum in vaſa lactea impellunt, ſanguinem exagitant, ſpiritusque una cum ſudore diſſipant, quos poſtmodum diſſipatos virium proſtratio, ventriculi reliquorumque viſcerum atonia & actio laſa ſequitur. Quies immodica ſanguini impuritatem conciliat, multa que mala ſpiritibus infert. Quod Ovid. i. Pont. 6. non ineleganter expreſſit, dum canit;

*Cernis ut ignarum corrumpunt otia corpus?
Ut capiant vitium, ni moveantur aque?*

Excernenda, ut ſunt lochiorum, menſium & hæmorrhoidum fluxus, ſi retinentur, varie maſſam ſanguineam alterant ac diſponunt. Retinenda viciffim ſi excernantur, calorem debilitant, vires proſternunt, & hinc variæ malorum cauſa.

Animi tandem pathemata excludenda non ſunt, ſed ſicuti moderata corpus in ſanitate conſervant, immoderata vero multiplices crudelesque morbos ipſi, imo repentinam ſæpiſſime mortem inducunt, ita & in hoc affectu ſymbolum quoque ſuum addunt.

Devolvimur nunc ad res p.n. quæ, ſive ſint morbi, ſive ſymptomata, ſive cauſa morbiſicæ, Pica occaſionem dare poſſunt. Quamvis autem hæc omnia multis verborum ambagibus non indigeant, longeque notiora ſint, quam quod multa de iis dicantur; interim tamen nonnulla, majoris illuſtrationis gratia, exemplum proferre non pigebit. Sic exemplum de puella 15. vel 16. annorum, quæ Pica à ſcabie retropulſa laboravit, apud Ettmüllerum in Coll. Conf. Caſ. III. p.m.

1298. legimus. Item, affectum hunc ex ulcere faucium, pus suum in ventriculum transmittente, Hildan. in Observat. Cent. i. Obs. 37. ortum refert. Picam cum scorbuto complicatam vide apud Horst. Obs. 35. L. 7. &c.

Data hac occasione quaeritur, an in Pica talia appetantur, quae cum lympha ventriculi digestrice convenientiam habent, an vero quae non habent? respondetur, Autores hac de re in varias abire sententias, & modo affirmativam, ut Trallianus, Rondeletius, Langius, Mercatus; modo negativam, ut Avicenna atque alii tuentur.

Alii vero, inter quos Jonstonus, dum affectus adhuc est in fieri contraria, ubi autem altas egit radices, similia appetiasserunt. Quorum opinioni Fernelius iterum contrariatur, autumans; ventriculum in principio vitioso humori similia, successu vero temporis contraria expetere. His itaque diversis sententiis ultro citroque consideratis, ex Etmülleri caeterorumque parte, qui in Pica appetitum similibus esse dicunt, standum duxi, idque ob varias rationes.

Præcipue certi cum simus talium decumbentium fermentum esse corruptum, jam vero, si eorum appetitus in contraria ferretur, necessario deberent boni succi alimenta appetere atque assumere, & vicissim, cum ventriculus res nauseabundas & abominabiles poscit, lympha illius digestrix laudabilis & optimae constitutionis esset, quod tamen veritati & experientiae consentaneum non videtur. Quippe quae nos docet, picantes tales res, quibus cum fermento convenientia intercedit, appetere; quod præter alias ex allegata

gata Hildani observatione patet; qua nobis picantem, res faitas fumoque induratas, ob pus falsum atque acrius destillatum, appetentem proponit. Ratum itaque manet, picantium appetitum esse similiū, quia sapius atque sapissime oculis usurpamus, quod appetita quamvis deteriora, maxima cum jucunditate non tam assumantur, quam citra noxam digerantur.

CAP. V.

Differentias enucleat.

CAusis perspectis, perpetuæ veritatis axioma, (qui bene distinguit, bene discit & docet) nos ultro ad differentias considerandas invitāt.

Cum autem superius Picam symptoma ventriculi, cum rerum absurdarum, insuetarum & inusitarum appetentia, conjunctum esse, dixerimus, à Malacia cum Recentioribus distinximus, quæ etiam est symptoma ventriculi cum appetentia summa atque vehementi desiderio, sed rerum usualium, non absurdarum, & non, nisi prægnantibus competit. Quare videmus res ejusmodi vehementer appetitas & denegatas aut Lipothymiam; aut abortum, aut varios vitiosos characteres, quibus foetus defœdantur, insequi.

Pica alia etiam est quæ per essentiam seu ἰδιότητα fit, quando ventriculus non bene constitutus proprio vitio & labe affectum hunc producit; Alia, quæ per consensum, sive συμπάθειαν, quando saburra vitiosorum humorum in aliqua corporis parte genitorum, transmittitur atque communicatur.

Ratione sexus alia est quæ virilem invadit, uti de tribus viris, quorum unus urceos, clavos, coria, ligna,

C

an-

anguillas, aves implumes, & mures vivos absque ullo incommodo; alter pannos ex lana confectos, coria, felem viventem atque mures; tertius vero inter alia felium caudas, cadavera putredine corrupta, vermibusque exesa, prout ea in plateis offendebat, devoravit, videre licet ex M. A. N. C. Ann. 6. obs. CXXXIX. pag. 201. & 202. Alium, porcellum vivum pilis oblitum, exenteratis solummodo intestinis tandemque intestina excrementis referta deglutivisse M. A. N. C. Ann. I. Obs. LXXXIII, pag. 202. testantur.

De marito pro muliere gravida vomente picaque laborante, item de aliis, toties dentium dolore, quoties uxores eorum in utero gerebant, correptis, evolvantur M. A. N. C. Ann. 2. Obs. CCXV. p. 317. Sic de trium annorum puero Pica laborante, cineres terramque devorante, edulia autem euchyma respuente, exemplum apud Petr. Johan. Fabrum Cur. 62. legimus.

Puer 6. annorum, statim post ablactationem, creatam, pulveres, arenam, hujusque tantam copiam una vice, quantam pileus fere capere potuit, calcem vivam, carnem crudam, ellychnia &c. deglutivit. Qua de re vid. M. A. N. C. Ann. 6. Obs. CXXXIX. p. 200. De pueris itidem crustas calcesque parietum; theriacam in larga satis quantitate; terram nigram ingerentibus, evolvantur Fons. Observat: & quidem Obs. 91. Lib. 7. Plater. Obs. Lib. 1. pag. 223. M. A. N. C. L. modo c. Quamplurima virorum atque puerorum pica laborantium exempla in medium hic proferre possem, quoniam autem in Schenkii Observat. Lib. 3. Obs. XXXIII. XXXIV. & alibi passim occurrunt, potiora allegasse sufficiat,

Alia

Alia autem est, quæ sequiorem sexum adoritur, quemadmodum de picantibus appetentibus & comedentibus non solum Zinziber ad libras aliquot, juxta Plater. l. c.; mille quadringentasque citra noxam haleces, secundum Tulp. Lib. II. Obs. XXIV, Magnam glaciei copiam, apud Brasavol. in comment. sect. 5. aph. 24. Duodecim fere haleces una vice, vid. Welsch. Obs. CXXXVII. Cambaros fluviatiles crudos, perhibente Trincavell. de ratione curandi partic. hum. corp. affect. Lib. VII. pag. 178. Triticum crudum; Piperis, 20. libras; Panem axungia, picique, qua naves obduci solent, intinctum; 12. mullorum capita; Cyprium vivum fere integrum, sicut M. A. N. C. Ann. 6. Obs. CXXXIX. pag. 199. Ann. 2. Obs. CCIX, p. 312. Ann. 2. Obs. XLVII. p. 77. testantur, scriptum legimus. Sed etiam stercora, vid. Borell. l. c., Sennert. in parali-pom. p. 128. &c. Admodum rara & pretiosa fuit foemina istius Parisiensis pica, quæ una vice segmentorum sive filorum oculatorum (Germ. *Spiken oder Vortsen*) pro 400. Imperialibus, & elapsis 3bus diebus, iterum pro 400. devoravit. Araneas majores innoxie ingerentis exemplum occurrit apud Etmüll. l. c. Imo infrequens non est, ut in carnes humanas, plus quam inhumano appetitu ferantur, cujus rei testimonium habemus in gravida ista, quæ tanta cupiditate, carnibus proprii mariti vescendi flagravit, ut eum, appetitum explendi gratia, horis nocturnis interfecerit. Sic alia cervicem juvenis cujusdam appetiit, dentibusque laceravit. Alia ex sacerdotis cujusdam calcaneo frustum avide morsu abstulit. Alia eodem hoc malo pressa, per picam infantis 3. annorum natibus dentes infi-

xit, conferantur M. A. N. C. Ann. 2. Obf. CCIX. p. 312. Ann. 7. Obf. CCXXII. p. 422. Marcellus Donatus hist. mirab. Lib. 4. cap. 1. fol. 107. ex Bugati historia horrendum de muliere quadam Mediolanensi refert, quæ variis blanditiis infantes subreptitæ allectos, interfecit, faleque conditos quotidianam in escam asservavit Quod tamen homicidium mirabiliter detectum legitur. Postquam nimirum Parentes filiam amissam quæsiwere, forte fortuna manus à se fe furtive subtrahita, iisque præsentibus in ædes vicinas delata, filiae interemptæ cogitandi suspicionem præbuit. Quare bestiam istam, ut viderent quo sese reciperet, persecuti fuere, quæ mulieris modo dictæ domum celeriter petiit; atque sic parentes eam introgressi, filiaæ corpus vita privatam integrum adhuc offenderunt.

Puellas picantes, esuque luti ac calcis, de parietibus abrafæ, sese delectantes, in M. A. N. C. Ann. 4. Obf. CXLIII. p. 150. & Ann. 3. Obf. LXXXVI. p. 187. invenies. Platerus l. c. aliam, cepam sub cineribus coctam, theriaca impletam, bubonique pestilentiali antea impositam, comedentem observavit. Sic plures alias, quæ crines proprios, filamenta, quibus vestes confutæ erant; frumentum crudum, gossipium, &c. devorant, in Schenkio l. c. vide. Marcellus Donatus l. c. scribit, se puellam pica laborantem vidisse, quæ non tantum lacertis insidiata est, sed etiam innoxie devoravit. Araneas etiam innoxie deglutitas esse, Borell. Cent. III. Obf. XIX. dicit. Imo curiosa exempla quæ passim occurrunt, nos, animalia etiam bruta ab hoc affectu non esse immunia, docent. Quemadmodum [River. Cent. IV. Obf. XCIII. felem suam domesticam carbon-

nes

nes & cineres vorantem observavit. Sic Etmüll. l. c. canis venaticæ gravidæ picantis; & Alius, porcarum picantium ex Actis Anglicanis mentionem faciunt. Quæ tamen ipsissima verba, iis destitutus, non legi.

Differentiæ denique ab omnibus istis de quibus in causis mentio facta, hic desumi possent: quoniam autem non est, formare illas ut prolixus sim, & quilibet insuper ex iis supra allegatis poterit, propterea hæc de differentiis dixisse satis fuit.

Quæritur, autem quando picantes res extraordinarias, venenatas, concoctu difficillimas, aut plane ineptas desiderant, an citra noxam ingerant, nec ne? Respondetur, quemadmodum ventriculum fermento similia appetere, resque absurdissimas ad venenatam itidem naturam accedentes, citra noxam devoratas fuisse, ex superioribus constat; ita talia nocere cum aliis non existimo, si sobrietatis limites observentur, atque nimia in quantitate una vice non ingerantur. Nam alias cibi etiam *εύχρημοι καὶ εὐπεπτοί*, legitimo modo, quantitate & tempore neglecto, corpora alioquin sana, de statu naturali, juxta Hipp. sect. II. aph. 17. deturbant, quia *πάν τὸ πολὺ τῆ φύσεως πλεόνειον* Hipp. Sect. II. aph. 51. pronunciat. Si itaque picantes hac ratione extranea, & quæ alias nocitura erant, capiunt, nullum interdum detrimentum in eos redundat; partim ob vehementem imaginationem, (cujus stupenda sæpe vis,) qua talia sub specie boni expetunt: Partim ob fermenti ventriculi interdum summam activitatem atque vehementiam, quæ, vim suam in duriora absurda prius exerendo minuta atque fracta, cibos postmodum melius dissolvit atque legitime fermentat: Partim etiam talia non no-

cent, quia nonnulli diuturniore rerum pessimiarum usu habitum contraxere, ut exinde nullo modo lædantur, quod Hippocrates quoque *sect. II. aph. 50.* confirmat, quando dicit: *Τὰ ἐκ πολλῆς χρόνου συνήθεια, καὶ ἢ χείρω τῶν ἀσυνήθων ἤσσον ἐνοχλεῖν εἴωθε.* *A multo tempore consueta, etiamsi fuerint deteriora, insuetis minus turbare solent.* Talem etiam constitutionem fuisse Mithridati Regi, qui, quotidie hausto veneno, sibi ab insidiis cavere studuit, Martialis sequenti disticho, Lib. 5. Epigr. 78. expressit.

*Profecit potō Mithridates sæpe veneno,
Toxica ne possint sæva nocere sibi.*

CAP. VI.

De Signis

Diagnosticis & Prognosticis.

Cæterum, cum omnibus, quibus verumcurationis scopum attingendi animus, in signa ante omnia investigandum sit, teste Foresto l. 22. Obs. 33. quando ita dicit: Signis uti semper oportet, non ad affectum modo discernendum, sed etiam ad affectum locum & causæ qualitatem. Ad ea itaque perlustranda me etiam accingam.

Sunt autem vel Diagnostica, vel Prognostica, Illa, quatenus nos de morbo aut imminente, aut præfente certos reddunt, iterum vel ut παθογνωμονικά, αἰτιογνωμονικά & distinctiva considerari possunt. Quoad παθογνωμονικά cognitu facilis est hic morbus, & præter ægrotantis relationem, ex rerum absurdarum & inuitatarum appetentia satis patet, nec multis indagationibus opus habet.

Signa

Signa *διτιογνωμονικὰ*, quæ nobis ad caufarum cognitionē viam sternunt, ex propriis petenda sunt iudiciis, ex ipsius nimirum ægrotantis natura, temperamento, rebus naturalibus, non naturalibus, & præter naturalibus, ex iuvantibus item & lædentibus, excretis & retentis cognoscuntur. Signa denique distinctiva, quibus affectus noster ab aliis, nempe Malacia, Appetentia Canina & Bulimo distinguitur, cum supra de iis jam actum fuit, hic prætereo.

Quoad prognosin: Picantibus præcipue prægnantibus; res vehementius appetitæ, quamvis insuetæ, si nullis persuasionibus placari possint, natura vel dicitante & ita iubente, modo ne sint deteriores, concedi possunt juxta *Hipp. sect. II. aph. 38. Paulo deterior, & potius, & cibus, jucundior autem, eligendus potius, quam meliores quidem, sed ingratiore.* Imò interdum *δὲ καὶ ἐς τὰ ἀσυνήθια μελαβάλλειν; oportet etiam ad insolita mutare, monente eodem sect. II. aph. 50.*, ne in embryonem uteri materno inclusum noxa redundet; uti rei denegatæ exemplum nobis suppeditat Etmüllerus l. c. de muliere quadam, maximo desiderio dentes pectori viri cujusdam bis infigendi, flagrante, ultimumque ob morsum denegatum, duos filios, unum vivum, alterum mortuum pariente. Salmuth. Cent. I. Obs. 41. refert, quod prægnans picaque laborans, magna cum voluptate lanionis nonnulli barbam vellicare gestierit, quod bis non citra pilorum jacturam sustinens ultima vice denegavit, unde duos infantes vegetos, tertium autem mortuum in lucem edidit. Sic alia ejusdem status, apud Welsch. l. c. quendam denudatis pedibus incedentem, enixe rogavit, ut pro certa pecunia pateretere-

reretur dentes bis suræ infigi; cuius etiam petitioni annuit. Postquam vero alterum præ dolore morsura denegavit, tristis atque mœsticiæ plena discessit, & interjectis diebus, gemellos, unum vivum, alterum mortuum enixa est. Panarol. Pentec. I. Obs. 12. inquit; mulierem maculam mali punici in clune dextro, ob matris malaciam, omnibus mutationibus, quibus balustiorum flores & fructus, obnoxiam gestare. Quod etiamnum quotidie accidit.

Lethalis affectus per se non est, si non plane inconsueta & summe nociva assumantur, si assumpta nulla gravia symptomata, qualia sunt syncope, convulsiones epilepticæ, Lipothymia & alia insequantur, si non continuo & per sympathiam affligat, si statim lochis expurgatis cessat.

Chronicus interim est morbus, quippe qui in gravidis circa quadragesimum à conceptu diem contingit, quia neque foetus tunc temporis sanguinem maternum pro nutritione affluentem tanta in copia absorbere potest, quanta affluit; neque natura per vias ordinarias evacuationem solennem instituit; propterea pravam facillime qualitatem sanguis acquirit, quæ ventriculo alias debili communicata, hanc molestiam creat, donec quarto mensē humores, ob matris nauseam cibos abhorrentem, & exigua dosi sumentem, concocti atque ad excretionem præparati, partim per vomitum spontaneum imminuantur, partim vero per alias convenientes vias expellantur. Per accidens autem periculosus evadit, quando res ad venenatam naturam inclinantes & nocivas, & quasunque absurdissimas absque intervallo appetunt, & per insigne

signe temporis spatium copiose ingerunt; sic enim massa sanguinea mirum in modum turbatur, à Statu naturali dejicitur, tandemque chronici affectus (ut sunt Cachexia, Chlorosis, Tabes, Icterus, Hydrops &c.) imo sæpe mors, subsequuntur.

CAP. VII.

Curationem proponit.

His ita de Pica *deveſta* pensitatis, partium nostrarum est ad *deſcendit* descendere, ipsamque mendendi methodum, à qua Medicorum nobilitas, subjungere. Quoniam autem affectus noster est ex symptomatum numero, eaque à morbo velut umbra à corpore dependentia, curatione, qua talia, opus habere non videantur, quoniam sublatis morbis sponte cessant; nihilominus tamen, cum urgens sit symptoma, prout *præſentem* morbum vel fovet, vel futurum minatur, vel denique vires nimio pere proſternit, curationem exigit. Ne autem quicquam *avidè* *juſtidè* agere videamur, à tribus indicationibus pendebimus: curatoria nimirum, præſervatoria & vitali. Curatoria ſtudet, ut rerum absurdarum & insolitarum appetentia tollatur, fermentumque ad statum naturalem iterum reducat. Præſervatoria cauſas tam proximas, quam remotas, quibus malum hoc foveri, in actumque deduci potuit, è medio tollit. Vitalis vires oppreſſas & proſtratas roborare medicamentis accommodatis ſatagit. Indicationibus autem modo dictis ex tribus fontibus, chirurgico nempe, pharmaceutico & diætetico ſatisſiet.

D

Ex

Ex fonte Chirurgico sese offert V. S., quam tuto imperare possumus iis, ubi indicans adsit, junioribus & habitioribus, quibusve vires adhuc sunt constantes, si mensium aut hæmorrhoidum suppressio ansam dedit; imo ipsis prægnantibus, non obstante Hippocr. aph. 31. Sect. V. γυνὴ ἐν γαστρὶ ἔχουσα φλεβοτομηθεῖσα ἐπιτελώσκει, i. e. *mulier in utero gerens secta vena abortit.* Venæ sectionem enim nequaquam in gravidis simpliciter interdicerere, sed hoc tantum intendere videtur, ne nimis profusi in gravidarum sanguine exhauriendo, sed cauti simus, quod nobis sequentibus verbis conditionate positus innuit, καὶ μᾶλλον, εἰ μᾶλλον εἶναι τὸ ἐμβρυον. Si præterea quantitatem sanguinis, quam ad libras aliquot, imo in febribus acutis, & continuis, usque ad animi deliquium, Veneranda Antiquitas venæ sectione detraxere solita fuit, in memoriam revocamus, unicuique patebit, eam citra infantis in utero materno latitantis nocumentum, administrari fere non potuisse. Quoad nostra vero tempora, pretioso parcere succo edocti, sanguinem ad ℥jv. v. viij. mittunt; imo in extremo necessitatis casu, ultra libram non ascendunt. Hinc videmus ævo nostro V. Sectionem prægnantibus, mediis etiam mensibus, non tantum conducibile, sed & ab abortu præservatorium esse remedium; uti Panarol. Pent. 1. Obs. 10. testatur, se vidisse mulierem, quæ semper quinto mense abortum passa est, secta vero vena, filium vivum peperit: quapropter etiam Pentec. 2. Obs. 10. tanquam ab abortu præservatorium remedium laudat. Sic gravidæ, cui octo saltem dies ad instantem usque partum defuere, V. Sectionem bis imperatam, & maximo cum fructu adhibitam fuisse

fuisse in Stalpart. vander Wiel. Cent. i. Obs. XXXIII. legimus. Caterum, cum præ aliis similibus, in River. pr. Lib. 9. de morb. mulier. cap. 16. annotatu satis dignum exemplum occurrat, ejus verba huc transferre, operæ pretium duxi. *Uxor, dicit, Joh. Vienles civis Monspeliensis, tres abortus consequentes passa fuerat variis temporibus gestationis: dum quarto gravida esset, circa finem mensis secundi, correpta est iisdem ventris, & lumborum doloribus, qui aliorum abortuum prodromi esse consueverant. Vocatus ad eam, & advertens mulierem sanguineo temperamento præditam, & plethoricam, statim sanguinem mitti jubeo ad ℥viij, & intra dimidiam horam prædicti dolores omnino quieverunt: & mulier ita bene habuit, ut reliqua remedia, ad præcautionem abortus à me præscripta admittere noluerit: illa autem symptomata apparuerant eo prorpsus tempore, quo ipsa extra graviditatem menstruas purgationes pati consueverat. Tertio demum graviditatis mense eadem periodo similia redierunt symptomata. illa me statim vocatum rogat, ut iterum phlebotomiam præscriberem, cum præterito mense adeo præsentaneum levamen ab ea percepisset. Me igitur votis ipsius annuente, sanguis denuo mittitur, pari prorpsus eventu. Quarto itidem mense, quinto, sexto, octavo, iisdem symptomatis periodice recurrentibus iterata fuit V. Sectio, & mulier statim liberabatur. Ultima phlebotomia celebrata 8. diebus ante principium noni mensis cum eodem fructu; & circa finem noni mensis dicta mulier peperit filium vitalem & bene habitum. Quod hodiernum quotidiana praxis, rerumque magistra experientia docet. Hircudinum porro applicatio, præcipue in iis, in quibus pica ab hæmorrhoidum obstructione ortum ducit, quique ejusmodi evacuationibus antea affucti fuere;*

ut & cucurbitularum admotio, locum invenit, quæ non solum sanguinem subcutaneum evacuant, sed etiam toti massæ sanguineæ aliquid successively detrahunt.

Ex fonte Pharmaceutico, cum ventriculus ante omnia sit à vitiosis humoribus liberandus & vacuandus, vomitoria atque purgantia profunt. Quamvis autem illa unicum interdum sint remedium, quatenus materiam peccantem, in ventriculo, aut circa eum hærentem, ejiciendo, hunc affectum aut plane tollunt, aut corpus pro faciliori medicamentorum operatione præparent, bene tamen corpora ab invicem sunt distinguenda, & caute, præcipue gravidarum sunt tractanda. Primis quidem gestationis mensibus, natura nobis præeunte, viamque monstrante, (secundum Hipp. aph. 21. sect. 1. Ἄ δεῖ ἀγειν, ὅκῃ μάλιστα ῥῆπη, ταύτη ἀγειν, διὰ τῶν συμφορόντων χωρίων, id est. *Quæ ducere oportet, quo maxime vergant, eo ducenda, per loca convenientia*;) talia præscribere possumus, sed lenia, non fortiora; circa quartum autem ad ultimum usque mensem, quoniam semper periculum fere abortus adest, abstinere satius.

Verum, quoniam multi vomitoria medicamenta perferre non possunt, iisque propinatis in summas anxietates, imo lipothymias incidunt, purgatio, præmissis si opus digestivis, per inferiora, etiam in prægnantibus, (monente Hipp. sect. IV. Aph. I. Τὰς κλύσας φαρμάκων κλύειν, ἢν ὀργᾶ, τελεχθῆναι, καὶ ἀχειρῆτα μηνῶν. *Pregnantes purganda, si materia turgeat, quadrimenses, & usq. ad septimum mensem,*) catharticis mitioribus, emollientibus, laxantibus & blande abstergentibus erit instituenda.

Materia peccante ita evacuata, & causis à quibus dependebat remotis, fermentum ventriculi acre saturandum

randum & absorbendum est pulveribus cachecticis, & martialibus, item corporibus terreis & marinis. Ex quibus pro Medici varia intentione, variæ quoque medicamentorum formulæ concinnari possunt.

His feliciter adhibitis, ad medicamenta diaphoretica transire possumus, ut horum beneficio materia adhuc restitans in massa sanguinea, minores in particulas resolvatur, atque sic resoluta, per poros totius corporis cutaneos eliminetur.

Tandem ventriculo tonus amissus iterum est restituendus, & fermentum ejus ad statum naturalem reducendum, quod præstamus blandis vegetabilium acidis, ventriculo gratis, externisque topicis convenientibus.

Ultimo denique loco Diætam, cujus interdum solius beneficio affectus hic tollitur, quæque in sexrerum nonnaturalium legitimo usu consistit, ut considerare restat. Sic aer eligatur purus, temperatus, nullis peregrinis particulis aut exhalationibus dodatus: si autem loci conditio, atque cœli inclementia non permittunt, arte talis, suffitibus & odoramentis præparetur. Cibi *εύχρημοι*, *εύπεπτοι* καὶ *πολύτροφοι* moderate assumantur, cujusmodi sunt jura carniū, cremor ptisanæ, ova tremula, caro vitulina, caponum &c. cum malis citreis dissectis parata; cum modo dictis concoqui etiam possunt herbæ convenientes, v. g. acetosa utraque, endivia, portulaca &c. Panis sit optime fermentatus. Potus sit vinum generosum, vetus, hoc enim cruditatibus absumentis maxime est aptum.

Motus & quies, somnus & vigiliæ sint moderatæ. Evacuaciones naturales & consuetæ in fœminis pariter (exceptis gravidis) ac in viris, quantitati, qualitati & tempori respondeant.

Animi

Animi pathemata, sint moderata, sive feria sive jocosæ; picantibus semper talia narrentur, ut animus, quantum possibile, à rerum absurdarum appetentia seducatur, Parentes, Amici atque adstantes in admonitione, vel objurgatione amica, si opus atque consultum, sint seduli, ut talia absurdissima fugiant atque omittant. In summa, à quocunque morbo Pica originem trahat, semper statim curatio ad eum est dirigenda: sublata enim causa, tollitur effectus.

*S*ubinde multos appetentiâ novâ
Inordinatâ corripit,
Nullosq; eâ satis repleti perspicis,
Cupidines nî compleant.
Alius sed est sensus Tibi, mi MERGILET!
Res altiores qui petis.
Nam prodis insueto appetitum nomine,
Quem Disputatione das,
Ad digna conscendendi honorum culmina,
Quæ promereris optimè.
Moverè perge alios ad Exemplum tuum,
Quæ sana prosint morbidis.
PICAMq; uarantiaq; discernere queant,
Manus medentis addere.
Apollinis donec sequantur Te Ducem
Artis rigati spiritu.
Gaudebit hinc mecum chorus Medentium
Plaudentq; honoribus Tuis.

Hafniæ Danor.
9. Septembr.
Anno 1700.

Sic Nobilissimo
DOMINO DOCTORANDO
Amico suo suavissimo, de novis honoribus
gratulari voluit, debuit

Michaël Fridericus Chemnitius, Med. C.

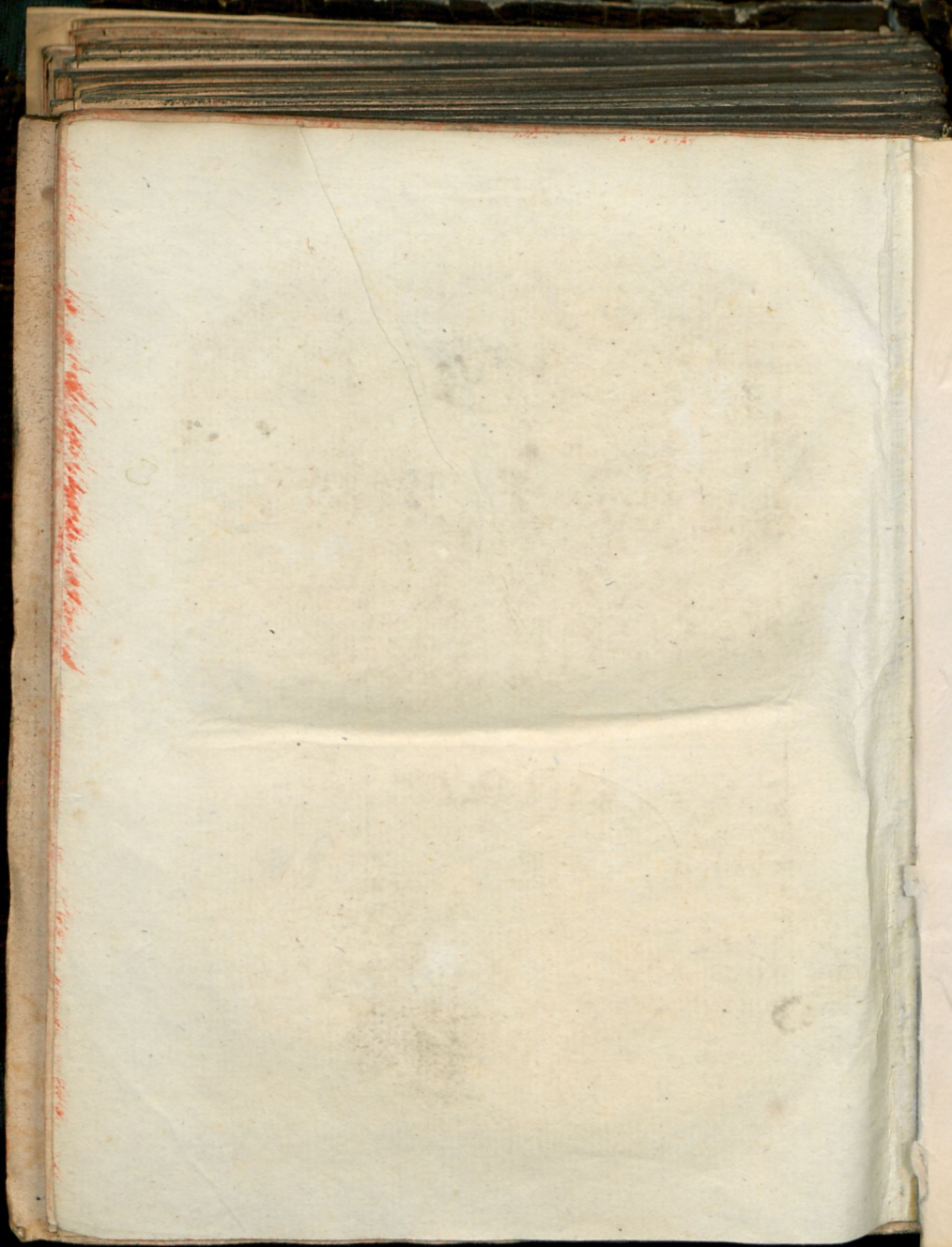
F I N I S.

Errata,

*Quae prater omnem spem, festinatione Typothetae
irreperunt.*

*Sub finem fere epistola leg. celeberrimorum. pag. 2. lin. 7.
leg. ἀπὸ. pag. 4. lin. 13. leg. iterum. pag. 5. lin. 7. leg. annu-
latis. pag. 9. lin. 21. leg. in quantitate. lin. 30. leg. πληρώσεις.
eadem lin. leg. ἀφ' ἑγμένην. pag. 12. lin. 6. dele ap. pag. 16. lin. 8.
dele - lin. 29. leg. occurrunt. pag. 17. lin. 7. dele formare il-
las. lin. 8. post verbum allegatis adde formare illas. pag. 18.
lin. 16. leg. verum curationis.*

(X 228 2770)

V. 17

N. J.
DISSERTATIO INAUGURALIS
MEDICA
DE

P I C A,

QUAM
Adspirante Divini Numinis Gratia,
AUTHORITATE atque DECRETO
GRATIOSÆ FACULTATIS
MEDICÆ
IN ILLUSTRISSIMA ac CELEBERRIMA
ACADEMIA PATRIA

Pro
Summis in Arte Medica Honoribus
& Privilegiis Doctoralibus
rite consequendis
Solenni atq; placido Eruditorum Examine
subjicit

AUGUSTUS FRIDERICUS MERGILETUS,
Argentoratensis.

Die 31. Mensis Martij M DCC I.
Horis Locoque consuetis.

ARGENTORATI,
Typis JOHANNIS FRIDERICI SPOO,

